

การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกายยานี 11 โดยใช้ กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

The ability development in Kap yani 11 Composing by Deductive learning
activity which Matthayomsuksa 1 Students Academic Achievement

ณิศา ดวงวิลัย, วุฒชะรา ลามัทชฌิมา**

Dhanita Dongwilai, Wutchara Lamutchima

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้
การแต่งกายยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 2) หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการ
เรียนรู้เรื่องการแต่งกายยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 3) เปรียบเทียบความสามารถด้านการ
แต่งกายยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ระหว่างก่อนและหลังเรียน และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ที่มีต่อการเรียนรู้การแต่งกายยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย กลุ่มตัวอย่าง
ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนมิตรภาพ อำเภอแกลง
จังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษาเขต 26 จำนวน 20 คน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การแต่งกายยานี 11 โดยใช้กิจกรรม
การเรียนรู้แบบนิรนัย จำนวน 4 แผน 16 ชั่วโมงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรื่อง การแต่งกายยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย ชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก
จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20-0.94 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.93
แบบประเมินความพึงพอใจ จำนวน 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ
ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานด้วย t-test ผลการวิจัยปรากฏ
ดังนี้

*อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

**นิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม

*Lecturer, Faculty of Education, Mahasarakham University

**B.Ed. student, (Thai Language), Faculty of Education, Mahasarakham University

1. แผนการจัดการเรียนรู้การแต่งกาพย์ยานี 11 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์เท่ากับ 80.68/82.16

2. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้การแต่งกาพย์ยานี 11 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย มีค่าเท่ากับ 0.5685 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 56.85

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย มีความสามารถด้านการแต่งกาพย์ยานี 11 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้รูปแบบนิรนัย อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=2.71$) จากคะแนน 3 ระดับ

คำสำคัญ: ความสามารถการแต่งกาพย์ยานี 11, การจัดการเรียนรู้แบบนิรนัย, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Abstract

The aims of the current study were to 1) investigate effectiveness standard of deductive learning method applied to develop 1st grade secondary school students' KapYani 11 composition-the type of poem in Thai language, 2) study effectiveness index of deductive learning method applied to develop 1st grade secondary school students' KapYani11 composition, 3) compare KapYani 11 composition competence of 1st grade secondary school students before and after learning with deductive learning method, and 4) survey students' satisfaction in learning with the deductive learning method.

The participants were 20 1st grade secondary school students in 1/2 class, Mitaphap School, Kae Dum District, MahaSakaham Province, 2nd semester, 2016 academic year, under control of The Secondary Educational Service Area Office 26 selected by cluster random sampling method. The research instruments were 1) the deductive learning package designed to teach students KapYani 11 composition with 4 learning plans requiring 16 hours, 2) learning achievement test on KapYani composition including 15 four multiple choice test items found the discrimination at

0.20-0.94 and reliability at, 0.93, and 3) satisfaction assessment form including 15 question items. The statistics used in data analysis were percentage, mean score, and standard deviation. Hypothesis was tested by t-test. The results of the study were found as follow.

1. Effectiveness standard of deductive learning method applied to develop 1st grade secondary school students' KapYani 11 composition were found at 80.68/82.16 which reached the criteria.

2. Effectiveness index of deductive learning method applied to develop 1st grade secondary school students' KapYani 11 composition were found at 0.5685 which could be inferred that the students showed learning progresses at 56.85 %.

3. 1st grade secondary school students learning with the deductive learning method showed more competence in KapYani 11 composition after learning with the method with statistical significance at .05

4. The survey of students' satisfaction showed that the students satisfied with learning in deductive learning method at the level of highest (=2.71 out of 3).

Keywords: *KapYani 11 composition competence, deductive teaching method, learning achievement*

บทนำ

การให้การศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 จะต้องเปลี่ยนจากการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ไปเป็นผู้สนับสนุนช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถเปลี่ยนสารสนเทศเป็นความรู้ และนำความรู้เป็นเครื่องมือสู่การปฏิบัติและให้เป็นประโยชน์ (วิจารณ์ พานิช, 2556: 13) การสอนภาษาไทยนอกจากจะเน้นเรื่องการใช้ภาษาเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันของคนในชาติแล้ว ยังเป็นสื่อแสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรมประเพณีและสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 1-3) ภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องศึกษาและฝึกฝนจนเกิดทักษะ ด้วยการพูด การเขียน รวมทั้งใช้ภาษาทำความเข้าใจเรื่องราวด้านความคิดความรู้สึก ความต้องการกับผู้อื่นได้ด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการดู (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545: 3-6) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ประกอบด้วย 5 สาระ คือ การอ่าน การเขียน การฟัง ดู พูด หลักการใช้ภาษา และวรรณคดีวรรณกรรม โดยเฉพาะตัวชี้วัดที่ ม. 1.5 ได้กำหนดให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แต่งบหรือยกทรงประเภทกาพย์ยานี 11 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 15) แต่สภาพปัญหาการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยในปัจจุบันไม่เป็นไปในทิศทางที่กำหนด จากสภาพปัญหาของนักเรียนโรงเรียนมิตรภาพเกี่ยวกับการแต่งกาพย์ยานี 11 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนการแต่งคำประพันธ์ไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด การแต่งกาพย์ยานี 11 นั้นถือเป็นเรื่องที่ยากเนื่องจากต้องอาศัยไหวพริบและความชำนาญในการใช้ภาษาให้ตรงความหมาย การใช้คำให้ตรงรูปแบบฉันทลักษณ์ประกอบกับครูอาจมีสื่อและวิธีการสอนที่ไม่เหมาะสมจึงส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนไม่เป็นไปตามเกณฑ์

การสอนแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมจะช่วยให้ นักเรียนเกิดทักษะดีขึ้น การสอนแบบนิรนัยเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่เหมาะสม เพราะการสอนแบบนิรนัยจะเริ่มต้นด้วยการให้ความหมายของความคิดรวบยอดหรือหลักการก่อน แล้วจึงแสดงตัวอย่าง มีขั้นตอนจัดกระบวนการเรียนรู้ 3 ขั้นตอน ตามแนวคิดของ Eggen (1979: 129) ได้แก่ ขั้นวางแผน (Planning) ขั้นดำเนินการสอน (Implementing) และขั้นประเมินผล (Evaluating) ซึ่งจะมีการประเมินผลสองแบบคือ ประเมินผลเรื่องที่เป็นหลักการ (Generalization) และการประเมินเรื่องที่เป็นความคิดรวบยอด (Concept) การสอนแบบนิรนัยจึงเป็นการเริ่มต้นว่าด้วยหลักเกณฑ์ก่อนไปสู่รายละเอียดหรือตัวอย่างจุดมุ่งหมายของวิธีการสอนแบบนิรนัยนี้มุ่งทดสอบหลักการหรือพัฒนาหลักการ (กาญจนา เกียรติประวัติ, 2524: 126) ยึดหลักให้นักเรียนรู้จักหรือหลักความจริงโดยทั่วไปก่อนจึงค้นคว้าส่วนปลีก

ย่อยเกี่ยวกับหลักหรือกฎนี้ได้อย่างละเอียดภายหลัง การสอนจากกฎไปหาตัวอย่าง คือนำกฎ มาอธิบายข้อปลีกย่อย โดยแยกแยะให้เข้าใจละเอียดยิ่งขึ้น (สุมานัน รุ่งเรืองธรรม. 2526: 12) วิธีการสอนแบบนี้ที่โน้มน้าว โคมกศรี (2548: 78-79) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการ เรียนเรื่องการบวก ลบ คูณ หาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่านักเรียนมีผล การเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 70.55 นักเรียนกลุ่มที่ทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความ คงทนในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จาก หลักการดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้พัฒนาความสามารถด้านการแต่งกายพียานี 11 โดยใช้กิจกรรม การเรียนรู้แบบนิรนัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อ ศึกษาผลการพัฒนาและได้แนวทางสำหรับครูภาษาไทยในการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่อง การแต่งกายพียานี 11 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่อง การแต่งกายพียานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการแต่งกายพียานี 11 ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการ เรียนรู้เรื่องการแต่งกายพียานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกายพียานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ แบบนิรนัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการ สร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

1. การสร้างและหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย เกี่ยวกับหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง เวลาเรียน แนวดำเนินการ การวัดผลประเมินผลและการติดตามผล ศึกษามาตรฐาน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ และ คำอธิบายหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้สอดคล้อง กับการเขียนแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

1.2 ศึกษาวิธีการ หลักการ แนวคิด ทฤษฎี และเทคนิคการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสือและเอกสารเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้และการสอนแบบนिरนัย

1.3 วิเคราะห์เนื้อหาหลักสูตร ความคิดรวบยอด และจุดประสงค์การเรียนรู้โดยศึกษาตัวชี้วัดรายปี สารและมาตรฐานการเรียนรู้แกนกลาง

1.4 ศึกษาวัตกรรมการสอนแบบนिरนัยเพื่อให้ทราบหลักการและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

1.5 ศึกษาการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แบบนिरนัย

1.6 ศึกษาเนื้อหาที่จะใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการวิจัย แล้ววิเคราะห์จากเนื้อหา สารและจุดประสงค์การเรียนรู้ สารการเรียนรู้เรื่องการแต่งกายยี่ห้อ 11 แล้วนำมาวิเคราะห์เป็นหน่วยย่อยเพื่อจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน 16 ชั่วโมง

1.7 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่อง การแต่งกายยี่ห้อ 11 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัยที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบ และให้ข้อเสนอแนะในด้านผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและจุดประสงค์การเรียนรู้ สารแกนกลาง เนื้อหาสาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อประกอบการสอนและการวัดผลประเมินผลในแต่ละแผน

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.9 จัดทำแบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยใช้เกณฑ์คะแนน เกณฑ์การประเมินการวิจัยของบุญชม ศรีสะอาด (2545: 103)

1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้พร้อมแบบประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้านรูปแบบ เนื้อหา กิจกรรม สื่อ จุดประสงค์ การวัดประเมินผล

1.11 นำแบบประเมินมาตรวจแล้ววิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยผลการประเมิน ซึ่งต้องได้ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51-5.00 จึงจะถือว่ามีความเหมาะสม ผลประเมินพบว่า มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67-4.67 หมายความว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23

1.12 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง จินตลักษณ์กำหนดไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 จำนวน 20 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เวลา สื่อ การวัดและการประเมินผล พบว่าในขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนบางกิจกรรมจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงเวลาให้มีความ

เหมาะสมมากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงแก้ไขตามข้อบกพร่องที่พบ

1.13 นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงตามข้อบกพร่องที่พบ แล้วจัดพิมพ์เป็นฉบับจริงเตรียมนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

1.14 จัดพิมพ์แผนการจัดการจัดการเรียนรู้อีกให้เป็นฉบับจริง เพื่อนำไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนมิตรภาพ อำเภอกำแพง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 20 คน

2. การสร้างและหาคุณภาพแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1 วิเคราะห์หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้ทราบเนื้อหา มาตรฐาน และตัวชี้วัด

2.2 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการแต่งกาศพยานี 11 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และเทคนิคการเขียนข้อสอบ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 62)

2.3 วิเคราะห์โครงสร้างเนื้อหาสาระ จุดประสงค์การเรียนรู้ และจำนวนข้อสอบ ในการสร้างแบบทดสอบ เรื่องการแต่งกาศพยานี 11 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.4 ออกข้อสอบชนิดปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ เลือกใช้จริงจำนวน 15 ข้อ

2.5 นำแบบทดสอบที่สร้างแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาแก้ไข ซึ่งได้เสนอแนะให้ปรับจำนวนข้อสอบให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเหมาะสมกับวัยของนักเรียน ผู้วิจัยทำการปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

2.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วพร้อมแบบประเมิน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC)

2.7 วิเคราะห์ข้อมูลดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยใช้สูตร IOC (Index of Objective Congruence) เลือกข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้ ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ได้ค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถึง 1.00 แสดงว่าข้อคำถามอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ 20 ข้อ และได้ค่าจริง 0.67-1.00 แล้วคัดข้อคำถามอยู่ที่ในเกณฑ์ไว้ 20 ข้อ

2.8 นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ทั้งหมด 20 ข้อ นำไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมิตรภาพ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ที่ผ่านการทดลองใช้แผนกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการแต่งกาศพยานี 11 แล้วนำผลการทดลองมาหาคุณภาพของแบบทดสอบ

2.9 นำผลการสอบมาหาค่าอำนาจจำแนก (สมบัติ ทำยเรือคำ. 2553: 103) ผลจากการหาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยยึดเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 ถึง 1.00 จะคัดเลือกไว้ใช้ พบว่า แบบทดสอบ 20 ข้อมีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.20-0.94 มีข้อสอบที่เข้าเกณฑ์และคัดไว้ 20 ข้อ และมีค่าความยาก (P) ปรากฏว่ามีค่าตั้งแต่ 0.60-0.77

2.10 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งผ่านการตรวจสอบอำนาจจำแนกและค่าความยากแล้ว จำนวน 15 ข้อ มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.93

2.11 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว จำนวน 15 ข้อ 20 ฉบับ เพื่อนำไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.12 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้หลังการทดลองใช้มาตรวจให้คะแนน

3. การสร้างและหาคุณภาพแบบประเมินความพึงพอใจ

แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการแต่งกายพิธีงาน 11 โดยใช้รูปแบบนิรนามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาหลักการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจจากเอกสารเรื่องการวัดและประเมินผล

3.2 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ จำนวน 15 ข้อ โดยกำหนดค่าระดับความพึงพอใจแต่ละช่วงคะแนนและความหมาย ดังนี้

ระดับ 3 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ระดับ 2 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับ 1 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.3 นำแบบประเมินความพึงพอใจเสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและภาษาที่ใช้

3.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ปรับปรุงแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญอีกครั้ง เพื่อประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์เป็นรายข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

3.5 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item Objective Congruence) และนำไปเทียบกับเกณฑ์การยอมรับด้านความเที่ยงตรงของผู้ประเมิน โดยกำหนดค่าเฉลี่ยไว้ 0.67 ถึง 1.00 จึงถือว่าผ่านการพิจารณาคัดเลือกข้อคำถาม และพบว่าข้อคำถามอยู่ในเกณฑ์ทั้ง 15 ข้อ ซึ่งมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.67 ถึง 1.00

3.6 นำแบบประเมินความพึงพอใจมาปรับปรุงตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

3.7 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ปรับปรุงแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. การจัดการเรียนรู้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

4.1 ทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดเลือกตอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ แล้วตรวจให้คะแนนไว้พร้อมทั้งให้นักเรียนแต่งกายยี่ห้อ 11 จำนวน 2 บท พร้อมตรวจให้คะแนนไว้

4.2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ไปที่ละแผนจนครบทุกแผน พร้อมทั้งเก็บคะแนนระหว่างเรียนไว้ ได้แก่ คะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้ 15 คะแนน คะแนนผลงานนักเรียน 15 คะแนน และการทดสอบท้ายแผน 20 คะแนน

4.3 ทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบชุดเดิมพร้อมทั้งให้นักเรียนแต่งกายยี่ห้อ 11 จำนวน 2 บท ตามหัวข้อที่ครูกำหนดให้แล้วตรวจให้คะแนน

5. การจัดการกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดการกระทำข้อมูล

5.1 รวบรวมข้อมูลทั้งหมดมาไว้ด้วยกัน

5.2 จำแนกเป็นหมวดหมู่ตรวจให้คะแนนไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

5.3 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่อง การพัฒนาความสามารถทางการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการแต่งกายยี่ห้อ 11 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย ตามเกณฑ์ 80/80

5.4 วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่อง การพัฒนาความสามารถทางการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการแต่งกายยี่ห้อ 11 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย

5.5 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการแต่งกายยี่ห้อ 11 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกายพยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผู้วิจัยได้ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน โดยทำการทดสอบก่อนเรียน แล้วให้นักเรียนเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกายพยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เมื่อนักเรียนเรียนครบทั้ง 4 แผนแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน และนำคะแนนระหว่างเรียนที่ได้จากการปฏิบัติกิจกรรมแต่ละชุดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ดังตาราง 1

ตาราง 1 สรุปประสิทธิภาพของแผนการพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกายพยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

จำนวนนักเรียน	ระหว่างเรียน	หลังเรียน	E1/E2		80.68/82.16
	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	
20	3,200	2,582	600	493	

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 20 คน ได้คะแนนระหว่างเรียนจากแผนการจัดการเรียนรู้มีคะแนนรวมเท่ากับ 2,582 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.68 และได้คะแนนจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนมีคะแนนเท่ากับ 493 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 82.16 ดังนั้น แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกายพยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.68/82.16 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกายพยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผู้วิจัยนำคะแนนทดสอบก่อนเรียนทำการจัดการเรียนรู้และทำการทดสอบหลังเรียน มาหาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการแต่งกาพย์ยานี 11 ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย ผลปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการ แต่งกาพย์ยานี 11 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย

คะแนน ทดสอบ	N	คะแนนรวม	คะแนน	S.D.	ร้อยละ (P)
ก่อนเรียน	20	352	17.6	1.667	58.66
หลังเรียน	20	493	24.65	1.225	82.16
ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) = 0.5685					

จากตาราง 2 การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนเพื่อวิเคราะห์หาค่า ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้การแต่งกาพย์ยานี 11 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย คะแนนก่อนเรียนรวม 352 คะแนน จากคะแนนเต็ม 600 คะแนน คะแนนหลังเรียนรวม 493 คะแนนจากคะแนนเต็ม 600 คะแนน นำไปแทน สูตรการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) (เชษฐา กิจระการ และสมนึก ภัททิยธนี. 2545: 30-36) พบว่า ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้การแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ นिरนัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.5685 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 56.85

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างคะแนนก่อนและหลัง เรียนการแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนแล้วจึงดำเนินการ สอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนการสอน โดยใช้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ แบบนिरนัยหลังจากเสร็จสิ้นการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผนแล้วจึงได้ทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยใช้ข้อสอบชุดเดิม และได้นำผลจากการทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ โดยใช้ค่าแจกแจง t-test แบบ Depend- ent Samples ปรากฏผลดังตาราง 3

ตาราง 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียนของการพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกายยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนินัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การทดสอบ	คะแนนเต็ม		S.D.	t	P
ก่อนเรียน	20	17.6	1.667	15.66	*.05
หลังเรียน	20	24.65	1.225		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t= 15.6667)

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การแต่งกายยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนินัย

ผู้ศึกษาวิจัยได้จัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้การแต่งกายยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนินัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมีการนำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 20 คน เพื่อประเมินความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ ปรากฏผลดังตาราง 4

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การแต่งกายยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนินัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อ	รายการประเมิน		S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1	ข้าพเจ้าชอบการนำเข้าสู่บทเรียน	2.52	0.71	มากที่สุด
2	ข้าพเจ้าชอบเนื้อหาเรื่องกายยานี 11	2.68	0.56	มากที่สุด
3	ข้าพเจ้าชอบสื่อและใบความรู้ในการเรียนการสอน	2.68	0.56	มากที่สุด
4	ข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาหลังจากที่ได้เรียนรู้จากสื่อ	2.68	0.56	มากที่สุด
5	ข้าพเจ้าชอบวิธีการสอนที่หลากหลาย	2.80	0.41	มากที่สุด

ข้อ	รายการประเมิน		S.D.	ระดับความพึงพอใจ
5	ข้าพเจ้าชอบวิธีการสอนที่หลากหลาย	2.80	0.41	มากที่สุด
6	ข้าพเจ้าชอบการทำกิจกรรมกลุ่ม	2.84	0.37	มากที่สุด
7	ข้าพเจ้าชอบการคิดหาคำคล้องจอง	2.96	0.20	มากที่สุด
8	ข้าพเจ้าชอบการอ่านกาพย์ยานี 11	2.60	0.65	มากที่สุด
9	ข้าพเจ้าชอบที่มีโอกาสในการอภิปราย ความรู้ร่วมกัน	2.76	0.52	มากที่สุด
10	ข้าพเจ้าชอบการได้แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องกาพย์ยานี 11	2.92	0.28	มากที่สุด
11	ข้าพเจ้าชอบการวิเคราะห์ถึงเรื่อง วรรณศิลป์เกี่ยวกับเรื่อง	2.60	0.58	มากที่สุด
12	ข้าพเจ้าชอบการแต่งกาพย์ยานี 11	2.44	0.65	มาก
13	ข้าพเจ้าชอบการหาคำไวพจน์	2.72	0.54	มากที่สุด
14	ข้าพเจ้าได้พยายามค้นหาวีธีการแต่ง กาพย์ยานี 11 ด้วยตนเอง	3.00	0.00	มากที่สุด
15	ข้าพเจ้าเกิดความสนุกสนานในการ เรียน	2.52	0.59	มากที่สุด
	รวม	2.71	0.48	มากที่สุด

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยโดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 2.71) มีข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ 3 ลำดับแรกโดยเรียงจากมากไปน้อย คือ การค้นหาวีธีการแต่งกาพย์ยานี 11 ด้วยตนเอง (\bar{X} = 3.00) การคิดหาคำคล้องจอง (\bar{X} = 2.96) และการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องกาพย์ยานี 11 (\bar{X} = 2.92) ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกายฯ ยานี 11 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย สรุปผลการวิจัยดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้การแต่งกายฯ ยานี 11 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์เท่ากับ 80.68/82.16
2. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้การแต่งกายฯ ยานี 11 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย มีค่าเท่ากับ 0.5685 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 56.85
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การแต่งกายฯ ยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย มีความสามารถด้านการแต่งกายฯ ยานี 11 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการแต่งกายฯ ยานี 11 โดยใช้รูปแบบนिरนัย อยู่ในระดับมากที่สุด จากคะแนน 3 ระดับ

อภิปรายผล

ผลการวิจัยการพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกายฯ ยานี 11 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย มีการพัฒนาและการจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจ ซึ่งผู้วิจัยได้อภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกายฯ ยานี 11 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัยที่ผู้วิจัยค้นคว้าพัฒนาขึ้น พบว่ามีประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ (E1/E2) เท่ากับ 80.68/82.16 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้เพราะการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย ช่วยให้นักเรียนได้สร้าง

องค์ความรู้ด้วยการเรียนแบบช่วยเหลือกันจึงสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นเนื่องจากการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ได้ผ่านกระบวนการขั้นตอนในการสร้างอย่างมีระบบตามขั้นตอน มีวิธีการที่เหมาะสมคือ ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู เนื้อหา เทคนิควิธีการ ทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเป็นแนวทาง นอกจากนี้ยังได้ผ่านการพิจารณาตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องและตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญผ่านการนำไปทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพตามขั้นตอน และมีการแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นตามลำดับ ก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสอดคล้องกับ Eggen (1966: 115-119) ที่ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยว่าสามารถทำให้นักเรียนสามารถคิด สังเกต พิจารณา แล้วสรุปหลักการต่างๆ จากสิ่งที่ได้เรียน อาจจะเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะในการคิด การสังเกต และการหาเหตุผลสนับสนุนแนวคิดของตน และสอดคล้องกับงานวิจัยของอมรรัตน์ พิทักษ์วงศ์ศร (2551: 85-86) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่องการแต่งบทร้อยกรองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดกิจกรรมแบบอุปนัยกับนิรนัย พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยการจัดกิจกรรมแบบอุปนัยและนิรนัย เรื่องการแต่งบทร้อยกรองชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 91.28/88.33 และ 83.45/82.05 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยที่จัดกิจกรรมแบบอุปนัยและนิรนัย มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7429 และ 0.6174 แสดงว่านักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากคะแนนทดสอบก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 74.29 และร้อยละ 61.74 นักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมแบบอุปนัยและนิรนัย มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการแต่งบทร้อยกรองก่อนเรียนไม่แตกต่างกันและนักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมแบบอุปนัยและนิรนัย มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการแต่งบทร้อยกรองหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ดัชนีประสิทธิผลการพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกวีนิพนธ์ 11 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย มีค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) เท่ากับ 0.5685 หมายความว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 56.85 ทั้งนี้ อาจเกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยเป็นการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนได้เรียนรู้และค้นหาความรู้ด้วยตนเอง ยึดความแตกต่างระหว่างบุคคลและเนื้อหาที่ใช้เรียนก็เป็นเนื้อหาที่ท้าทายความสามารถของนักเรียน ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ความสนุกสนานสอดแทรกทำให้บรรยากาศในการเรียนไม่ตึงเครียด และในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสังเกต การคิดวิเคราะห์ และพยายามหาคำตอบด้วยตนเองอย่างกระตือรือร้น มีขั้นตอนการจัดกิจกรรม

ที่สัมพันธ์กับเนื้อหา โดยการจัดกิจกรรมต่างๆ มีการกระตุ้นเร้าความสนใจให้ผู้เรียนเกิดความพร้อม จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะความรู้เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอมรรัตน์ พิทักษ์วงศ์ศร (2551: 85-86) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่องการแต่งบทร้อยกรอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดกิจกรรมแบบอุปนัยกับนिरนัย ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยการจัดกิจกรรมแบบอุปนัยและนिरนัย เรื่องการแต่งบทร้อยกรอง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7429 และ 0.6174 แสดงว่านักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้น จากคะแนนทดสอบก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 74.29 และร้อยละ 61.74 นักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมแบบอุปนัยและนिरนัย มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแต่งบทร้อยกรองก่อนเรียนไม่แตกต่างกันและนักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมแบบอุปนัยและนिरนัย มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแต่งบทร้อยกรองก่อนเรียนไม่แตกต่างกันและนักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมแบบอุปนัยและนिरนัย มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแต่งบทร้อยกรองหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของเล็กฤทัย รักษาเมือง (2553: 81-83) ได้ทำการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกลอนสุภาพ ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ LT พบว่า การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ LT เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกลอนสุภาพ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.49/81.38 หมายความว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการประเมินพฤติกรรมระหว่างเรียน ได้ฝึกกิจกรรมจากใบงาน และแบบทดสอบท้ายแผน รวมทั้งผลงานที่เกิดจากกลุ่มรวมกัน คิดเป็นร้อยละ 83.49 และนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากเรียนด้วยกิจกรรมกลุ่มร่วมมือแบบ LT คิดเป็นร้อยละ 81.38 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

3. นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย มีคะแนนการทดสอบหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดกิจกรรมกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัยที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นประสบผลสำเร็จ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพราะมีกระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน เน้นให้ศึกษาหาองค์ความรู้ด้วยตนเอง และช่วยเหลือกันระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน มีทักษะการแก้ปัญหา มีการเน้นย้ำซ้ำทวน และมีกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนค้นหาความรู้ด้วยตนเอง นักเรียนจึงเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของอารีรัตน์ ประโยชน์ณี (2551: 79-83) ซึ่งได้ศึกษาการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์วิชา

ภาษาไทย เรื่องชนิดของคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนแบบนิรนัยกับแบบอุปนัย ผลการศึกษาพบว่า 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์โดยวิธีสอนแบบนิรนัย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.71/83.57 และบทเรียนคอมพิวเตอร์โดยวิธีสอนแบบอุปนัย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.67/84.58 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ โดยวิธีสอนแบบนิรนัยกับแบบอุปนัยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อารมณ์แห่งกายภาพยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมากที่สุด มีข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ การค้นหาวิธีการแต่งกายยานี 11 ด้วยตนเอง การคิดหาคำคล้องจอง และการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องกายภาพยานี 11 ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้อารมณ์แห่งกายภาพยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย และเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ นอกจากนี้ในการจัดการเรียนรู้อารมณ์แห่งกายภาพยานี 11 ได้ฝึกปฏิบัติและค้นหาสาระความรู้ด้วยตนเอง โดยมีครูคอยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของลักขณา สรวิวัฒน์ (2539: 58) ที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าแนวคิดและทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory ทฤษฎีนี้ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการงานซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับนับถือลักษณะของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน และปัจจัยค่าจูน (Hygiene Factor) เป็นปัจจัยเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในการทำงานและมีหน้าที่ให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน ซึ่งเมื่อนักเรียนได้เรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้อารมณ์แห่งกายภาพยานี 11 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัย นักเรียนมีความสุขกับการเรียนและการทำกิจกรรม ถึงแม้จะเป็นการเรียนในเรื่องที่ยากแต่นักเรียนก็สนุกกับการเรียนและการแต่งคำประพันธ์และสอดคล้องกับแนวคิดของถนอมทรัพย์ มะลิซ้อน (2540: 38) ซึ่งกล่าวถึงความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานแต่ละคนที่มีต่องานและปัจจัยหรือองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับงานนั้นๆ จนสามารถตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ตลอดจนลดความเครียดของผู้ปฏิบัติงานให้ต่ำลง อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของกิติมา ปรีดีดีลิก (2542: 321) ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกพอใจที่ชอบหรือพอใจที่มีต่อองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่างๆ ของงานและผู้ปฏิบัติงานนั้นได้รับการตอบสนองและความต้องการของเขาได้นั่นเอง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบนिरนัย ก่อนนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนผู้สอนควรมีการตรวจสอบการใช้ภาษา และสาระการเรียนรู้ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของผู้เรียน

1.2 ในการเลือกสาระการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบนिरนัย ผู้วิจัยจะต้องศึกษาหลักสูตรและปัญหาต่างๆ ที่เคยเกิดขึ้นในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อจะได้ นำปัญหาเหล่านั้นมาศึกษาหาทางแก้ไขปรับปรุงให้กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.3 การนำแผนการจัดการเรียนรู้แบบนिरนัยไปใช้ ครูผู้สอนควรศึกษาขั้นตอนในการใช้ให้เข้าใจ มีการวางแผน กำหนดกิจกรรมตามรูปแบบของการสอนแบบนिरนัยให้ชัดเจน และกิจกรรมให้ต่อเนื่องจึงจะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัยเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

1.4 ครูผู้สอนควรปรับกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม คำนี้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดเตรียมสื่อและแหล่งเรียนรู้ให้เหมาะสม

1.5 การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย มีหลายขั้นตอน ซึ่งแต่ละขั้นตอนจะมีกิจกรรมที่หลากหลายอาจทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย ดังนั้น ครูผู้สอนต้องดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดและใช้หลักจิตวิทยาช่วยในการดำเนินการทดลอง เช่น การเสริมแรง อันจะเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนสนใจมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบนिरนัย กับตัวแปรอื่นร่วมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2 ควรมีการสร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบนिरนัยในเนื้อหาอื่นและกลุ่มสาระอื่นๆ

2.3 ควรมีการศึกษาและเปรียบเทียบการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบนिरนัย กับวิธีการสอนอื่นๆ เช่น การสอนแบบอุปนัย เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวง ศึกษาธิการ. (2551). **ตัวชี้วัดและสาระแกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมการเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2545). **สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กาญจนา เกียรติประวัติ. (2524). **วิธีสอนทั่วไปและทักษะการสอน**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กิตติมา ปรีดีดีลิก. (2542). **ทฤษฎีบริหารองค์การ**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ธนะการพิมพ์.
- ถนอมทรัพย์ มะลิซ้อน. (2540). **ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของบุคลากรวิทยาลัยอาชีวะสังกัดกรมอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- โฉมเฉลา โมกศรี. (2548). **การเปรียบเทียบผลการเรียนเรื่องการบวก การลบ การคูณ การหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนแบบนิรภัยโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์และเรียนแบบนิรภัยโดยใช้การสอนปกติ**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- เชษฐา กิจระการ และสมนึก ภัทธิยธนี. (2546). **ดัชนีประสิทธิผล(Effectiveness Index :E.I.)**. วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 8(กรกฎาคม), 30-36.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2539). **จิตวิทยาเบื้องต้น (จิต.101)**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- เล็กฤทัย รักษาเมือง. (2553). **ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งกลอนสุภาพ ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ LT**. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิจารณ์ พานิช. (2556). **การสร้างการเรียนรู้สู่ศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ: ส. เจริญการพิมพ์.
- สุมานัน รุ่งเรืองธรรม. (2526). **กลวิธีการสอน**. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองธรรม.
- สมนึก ภัทธิยธนี. (2537). **การวัดผลการศึกษา**. มหาสารคาม: ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2553). **วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย**. มหาสารคาม: ภาควิชาวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อมรรัตน์ พิทักษ์วงศ์ศร. (2551). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ เรื่องการแต่งบทร้อยกรอง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดกิจกรรมแบบอุปนัยและ
นिरนัย. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อารีรัตน์ ประโยชน์มี. (2551). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์วิชาภาษาไทย เรื่องชนิดของ
คำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีสอนแบบนिरนัยและอุปนัย. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

Eggen, Paul D. (1979). **Strategise for Teacher, Information Processing Model in the
classroom Englewood classroom.** Englewood Cliffs N.J.: prentice-
Hall, Inc.

